

tiges Kasse tør regnes med eller ej ved Fordelingen af Statstilskuddet. Jeg skal ikke indlade mig paa en længere Debat derom. Hvis det ærede Medlem har lagt Mærke dertil, var Bidraget til de fattiges Kasse ikke medoptaget i Regeringens Forslag om Fordelingen af Statstilskuddet til Kommunerne. Altsaa, Regeringen har sagt ligesom det ærede Medlem nu, at Bidraget til de fattiges Kasse ikke skulde regnes med, men da det har vist sig, at Medoptagelsen af dette Bidrag har kunnet samle hele Udvalget i det andet Ting som Forslagsstillere, og det dernæst er blevet enstemmig vedtaget af det andet Ting, ser jeg paa den anden Side heller ikke nogen som helst virkelig Grund til, at den Udgift, som Kommunerne have ved deres Tilskud til de fattiges Kasse, ikke burde medregnes blandt de Byrder, her er Tale om, altsaa Fattigbyrden i udvidet Forstand, Fattigudgifterne, Alderdomsunderstøttelse og Tilskud til de fattiges Kasser.

Estrup: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Første Viceformand (Sehested): Den ærede 12te kongevalgte Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Estrup: Jeg vil dog spørge, om den højtærede Indenrigsminister ikke kunde tænke sig, at det, at Stemmetallet saa hyppigt kom til at staa lige i Skattespørgsmaal i Amsraadet, kunde hidrøre fra, at man fra begge Sider føler sig ganske ude af Stand til at bedømme det foreliggende Spørgsmaal, at man ret naturligt paa den ene Side har saa megen Tillid til Sognekommunerne, at man ikke mener, der er noget at rette, men at man paa den anden Side har den Forestilling, at der er noget at rette. Saa have vi begge Parter staaende lige, og der kan ikke ske nogen Afgørelse.

Det, som er af allerstørste Vigtighed, er at faa Klarhed og Forstaaelse af § 7. Jeg ser ikke, hvad der er i Vejen for, at det kunde staa med rene Ord, at vedkommende Skatteydere samlede Indtægt skal ansættes til det samme til Kommunen, som han er ansat til i Statsskat. Det staa der ikke et Ord om i § 7. Naar man tænker sig det Tilfælde, at den paa-lignede Statsindkomsskat — der fastsættes paa Basis af Oplysninger fra de kommunale Myndigheder — bliver underkendt af Overligningskommissionen, kan ingen forhindre Kommunen fra at holde fast paa

sin Mening, naar den kommer til Ansættelse af Indkomstskat til Kommunen, ved den kommunale Ligning. Det er jo meget muligt, at den Mand, der staaer for 10,000 Kr. til Statsskat, er foreslaaet ansat til 20,000 Kr. af Kommunen, men at Overligningskommissionen har nedsat ham til de 10,000 Kr.; hvad skulde saa hindre Kommunen i at fastholde sin Mening og sige: Han har alligevel 20,000 Kr.? Der er ikke nogen Appel, undtagen den til Amsraadet. Det er jo det hele. — Altsaa, naar Meningen er den, at Statsskatsansættelsen af den samlede Indtægt skal lægges til Grund i Kommunen, hvorfor i al Verden kan man saa ikke sige det med rene Ord, saa at alle kunne forstaa det, i Stedet for at sige, at Reglen i §§ 4—7 i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten komme til Anvendelse, de Paragraffer, som netop ikke indeholde det; det kommer an paa.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Ja, det synes nu altsaa, at det er det eneste, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) mangler i 2det Stykke af § 7, at der ikke staaer noget om Appel, men Appellen er selvfølgelig den samme, som nu gælder, altsaa i Købstæderne Overligningskommissionen og for Sogneraadene Amsraadet (Afbrydelse af *Estrup*). Nej, den kommunale Skattepaaligning er en Sag for sig, vedblivende henlagt under de kommunale Myndigheder — og Statsskatten er en Sag for sig.

H. N. Hansen: Det gør mig ondt, at jeg i denne Sag med Hensyn til Forholdenes Ordning i Kjøbenhavn skal staa paa et andet Standpunkt end det ærede 6te og det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen og Borup). Jeg har allerede udtalt i mit forrige Foredrag, men jeg tror det nyttigt endnu med et Par Ord at minde om det, der ligger til Grund for min Opfattelse af Sagen, som er den, tør jeg sige, der i de to foregaaende Samlinger er delt af begge Rigsdagens Afdelinger, ogsaa af dette Ting. Vi have vel alle været enige om hidtil, at naar disse ny Skatter gennemførtes, burde Procenten for Kjøbenhavns Vedkommende nedsættes fra 3 til 2. De Udtalelser, jeg har hørt i modsat Retning fra de 2 ærede Medlemmer, have væsentlig tyet, den ene til, at man skulde ikke begrænse Kommunernes Selvstændighed, og den anden, at Kommunens Interesser kræve, at man maa komme til 3 pCt.s Indkomstskat. Det er de Grunde,